

Prediking over Zondag 19 vr. 50 en 51

- Zittend ter rechterhand Gods -

Vraag 50: Waarom wordt daarbij gezet: Zittende ter rechterhand Gods?

Antwoord 100: *Dewijl Christus daarom ten hemel gevaren is, opdat Hij zichzelf daar bewijze als het Hoofd zijner Christelijke Kerk, door wien de Vader alle ding regeert.*

Vraag 51: Wat nuttigheid brengt ons deze heerlijkheid van ons Hoofd Christus?

Antwoord 51: *Eerstelijk, dat Hij door zijn Heiligen Geest in ons, zijn lidmaten, de hemelse gaven uitgiet. Daarna, dat Hij ons met zijn macht tegen alle vijanden beschut en bewaart.*

Liturgie:

Ps. 47 : 3

Ps. 17 : 4

Ps. 89 : 3, 7, 8

Ps. 21 : 6, 7

Ps. 21 : 8, 9, 13

Schriftlezing Psalm 110 en Johannes 14:15-31

Gemeente,

De vorige keer zijn we in de catechismusprediking stilgezet bij de hemelvaart van Christus, in het bijzonder bij het nut van de hemelvaart, nadat wij eerst besproken hadden het wonder van de vereniging van Jezus' Godheid en mensheid, dat Hij naar Zijn majesteit, genade, Godheid en Geest nimmermeer van ons wijkt. Maar naar Zijn mensheid (we kunnen het haast niet formuleren), is Hij bij de Vader. Toen hebben wij gezien dat Zijn aanwezigheid daar drieërlei nut had. Kostelijke stof, waarin ons de heerlijkheid van het werk van Christus bezighield. En daar gaan we in deze preek mee door met dit nieuwe facet, dat een nieuw artikel van de geloofsbelijdenis wordt gezien, namelijk: 'zittend ter rechterhand Gods'. U hoort het elke zondagavond belijden, en ik hoop ook uit uw hart: 'gezet aan de rechterhand des Vaders'. En nu wordt hier gevraagd: *waarom?* En daarbij wordt gezegd 'zittende ter rechterhand Gods'. Nu, dat is wel nodig, want er zijn nog wel meer mensen ter hemel opgenomen. We denken aan Elia die met vurige wagenen en paarden werd opgenomen, terwijl Elisa moest achterblijven. En ook van Henoch. Maar van Elia als ook van Henoch die met God wandelde en door God werd weggenomen, gold niet dat zij zittende waren of zittende zijn aan de rechterhand van God. Dat is alleen aan Hem voorbehouden.

Marcus zegt ervan kort maar krachtig: 'De Heere is opgenomen in de hemel en is gezet aan de rechterhand van God'. Dat is een manier van spreken om ons duidelijk te maken, dat Hij daar de ereplaats heeft gekregen. Wanneer wij iemand rechts van ons laten zitten of staan, of rechts van ons laten wandelen, willen wij hem of haar eren als de meerdere. Als degene die wij eerbied verschuldigd zijn. Links is in de Bijbel de kant van het ongeluk, rechts is in de Bijbel de kant van het geluk. Benjamin, zoon van mijn rechterhand, zegt Jakob. Zijn moeder had hem genoemd: Benoni, zoon van mijn smart. Maar nee, zegt Jakob, het is geen ongelukskind, het is een gelukskind: zoon van mijn rechterhand. Welnu, wanneer Salomo bezoek krijgt van zijn moeder Bathseba, dan buigt hij zich voor haar neer en laat een stoel aanrukken naast zijn troon, aan zijn rechterhand. Daarmee wil hij haar eren, als de koninginmoeder, en hij staat voor zijn moeder op. Welnu, zo heeft God de Vader Zijn Zoon verhoogd tot in Zijn troon, aan Zijn rechterhand.

Dat is de kant van het geluk, van de eer en van de macht en de majesteit. Vandaar dat de Heere Jezus tot Kajafas en de zijnen zei: 'Van nu aan zult gij de Zoon des mensen zien zitten aan de rechterhand des Vaders, aan de rechterhand van God'. En daarmee was vervuld de Daniëlprophetie die het Jodendom zo'n grote rol speelde, dat de Oude van dage, God, de Oude van dagen tot Zich zou nemen iemand die Hij zou zetten aan Zijn rechterhand en aan Wie Hij alle macht zou delegeren.

Vandaar dat de apostel in de Hebrëeënbrief schrijft: 'Tot wie van de engelen heeft God ooit gezegd: zit aan Mijn rechterhand'? Dat is nooit gebeurd. Wat een eer en wat een aanbidding is Christus verschuldigd! Wat is Hij hoog verheven naast de Vader, nadat Hij door de bittere weg van het lijden, de dood en het graf is heengegaan. Dat wil zeggen, Hij deelt in de eer, in de macht, de vreugde, de majesteit van de Vader. Nu wordt hier gezegd dat Hij *zit*! En wij hebben vaak geen tijd meer om te zitten. Maar als je nu oude afbeeldingen van de Farao's uit Egypte eens bekijkt, dan zaten deze mensen - om het maar eens zo te zeggen - zo prinsheerlijk te zitten. Ze hadden er de tijd voor en ze keken je aan met een gezicht van: wie doet mij wat en wie licht mij van mijn troon? Wij kennen dat nauwelijks. Hare majesteit zit eenmaal per jaar op haar troon, in de Staten-Generaal, en hoe sierlijk en bevallig ook, ze voelt zich daar toch niet zo thuis. Maar zitten is dus uitdrukking van een ongestoorde macht. Niemand licht mij meer uit deze troon. Farao's mochten dat dan denken, het is tenslotte toch een keer gebeurd. Maar de Heere Christus zit, dat wil zeggen, Hij is klaar, tot op zekere hoogte, met Zijn werk. De priesters in het Oude Testament stonden. Natuurlijk zaten die mensen ook weleens op zijn tijd, maar hun dienst verrichtten zij staande. Waarom? Omdat ze nooit klaar kwamen met de offers der verzoening, der dankzegging aan te dragen. Omdat het bloed van stieren en bokken niet bij machte was om de zondes Schuld in al zijn facetten weg te doen. Maar Christus heeft met één offerande in eeuwigheid geheiligd, die door Hem toegaan.

Ziet u Hem zitten in de troon van de Vader? Dat is de ene kant. Tegelijkertijd zegt de Bijbel dat Hij er staat. Het Lam staat aan de rechterhand van de Vader als geslacht. Dat is de andere zijde. Het eerste beeld is de heerlijke rust van de overwinning, die Hem nooit meer ontfutseld wordt. Het tweede beeld wijst op Zijn doorgaande werkzaamheid. Hij *staat* daar. Dat wil zeggen: Hij is bezig Zijn werk voor God en de mensen te laten gelden. Gemeente, dat is een wondere zaak! Ik kan mij voorstellen dat hier kinderen of jonge mensen zijn die denken: ja, maar de Heere Jezus was vroeger op de aarde en nu is Hij zo vreselijk ver weg. Maar dat is toch niet zo, want waar twee of drie (dat zijn er niet zo veel) in Zijn Naam, niet in hun eigen naam, maar in Zijn Naam vergaderd zijn, daar is Hij in het midden van hen. Dus die kinderen en die jonge mensen moet er goed aan denken, dat al de woorden van Jezus doorlopen tot op dit ogenblik. Bijvoorbeeld: 'Laat de kinderen tot Mij komen'. Bijvoorbeeld: 'dat wij toegaan tot de troon der genade om geholpen te worden ter bekwamer tijd'.

Wij zien Jezus, zegt de apostel Petrus, met eer en heerlijkheid gekroond. Niet meer zoals Stephanus en Paulus Hem zagen, hoewel God machtig is om een diepe inblik te geven in het Lam Gods, aan de rechterhand. Maar hoewel Hem niet ziende, en toch ook weer wel ziende, met ogen des geloofs, verheugen wij ons (zegt Petrus) met een heerlijke onuitsprekelijke vreugde. Dat wil dus zeggen: Hij is ver *én* nabij. En we hebben geen behoefte aan tussenpersonen, want hoe verder de Heere Jezus de hemel wordt ingetrokken, en hoe minder aandacht er geschonken wordt aan Zijn vleeswording, des te meer komen de tussenpersonen opdraven. Bijvoorbeeld Maria, u denkt ongetwijfeld aan de Rooms-Katholieke kerk en aan haar leer, wat er ook verandert. U denkt aan alle mogelijk mensen die tussenpersonen werden geacht te zijn. U denkt ook aan de paus, die eigenlijk te gering is - ik bedoel dat niet kwetsend voor zijn persoon, maar de figuur van de paus - die eigenlijk te gering is om erover te praten als hij zich noemt: de plaatsbekleder van Christus op aarde.

Het is dan ook onbegrijpelijk dat zeer vooraanstaande mensen (ook in onze kerk en nog niet eens in de eerste plaats uit de vrijzinnigheid) zeggen dat er over een bisschop, ook over de voorzitter van de bisschoppen in de vorm van een paus, wel te praten zou zijn. Daar valt niet over te praten, want daarmee wordt onze zaligheid om gestoten. Dat wij een Voorbidder hebben aan de rechterhand van de Vader. En dat daar een rechtstreekse toegang is tot die Vader door het bloed en de Geest van de Middelaar Zelf. Ziet u Hem staan in Zijn dienstvaardigheid en ziet u Hem zitten in Zijn rust?

Nu zegt de catechismus 'dat Hij daarom ten hemel gevaren is, opdat Hij Zichzelf daar bewijzen zou, als het Hoofd van de kerk. Vandaag aan de dag horen we vaak, dat christenen zich moeten waarmaken, ook dat de gemeente zich moet waarmaken op deze aarde. Ik heb nog nooit ergens zo'n afschuwelijke hoogmoedige uitdrukking gelezen, wij onszelf waarmaken. Nee gemeente, in de Bijbel staat dat God Zich waarmaakt, ook in ons, daarover straks. Christus maakt Zich waar, dat wil zeggen: Hij bewijst Zichzelf als het Hoofd van de kerk. Dat is Hij altijd geweest, krachtens de raad Gods. Krachtens de innige mystieke vereniging van Christus en Zijn verborgen gemeente. Maar daar gaat het hier niet over. Het gaat er hier om dat de Heere Jezus publiek, voor hemel, hel en aarde is gekroond het Hoofd van Zijn gemeente, het hoofd van Zijn kerk. Dat is een geweldige zaak. De gemeente wordt vaak Zijn lichaam genoemd. Dat is een prachtig beeld. Hij wordt vaak het Hoofd der kerk, de Heere van de gemeente, genoemd. En daar bewijst Hij Zichzelf direct al. Als Hij ten hemel gevaren is, en Hij de discipelen, 120 in getal, samentrekt in Jeruzalem en daar in de Geest, om de Geest doet bidden. Een nieuwe apostel aanwijst, straks Paulus verwerkt op een extraordinaire wijze, op de weg naar Damascus. Mensen de gevangenis laat ingaan en uitgaan. Denk maar aan Petrus voor wie de deuren zomaar openzwaaiden. Hij regeert van daaruit Zijn kerk. Hij is er dus bij. En is geen ontzettender zaak voor de kinderen Gods, wanneer ze het gevoel hebben dat Hij er niet bij is. Dat ze verlaten zijn. Dan regent het klachten. En het is een van de meest ontzettende symptomen van de secularisering en de verwereldlijking wanneer mensen in alle ernst zeggen: ik merk er nooit iets van. Want de Heere Christus bewijst Zichzelf niet voor het ongeloof, dat heeft Hij nooit gedaan, maar voor het geloof.

Hij bewijst Zichzelf daar als het Hoofd van de kerk. Het Hoofd is het brein, de regering, het centrum, het levenscentrum, dat is boven. En wanneer een kerk haar Hoofd kwijt is, dan is het een lijk, aan de ontbinding prijsgegeven. En dat kan het meest naar de keel vliegen, wanneer de kerk zich met ik weet niet hoeveel dingen bezighoudt, maar schijnbaar geen direct contact met dat Hoofd heeft, van waaruit al de levensbewegingen van het lichaam worden geleid. Hij is het Hoofd van de kerk; Hoofd van het lichaam. Daarom heeft de Reformatie dwars tegen het zichtbare en tastbare maten van het lichaam van Christus in die machtige Romana, in die machtige Rooms-Katholieke kerk, heeft de Reformatie altijd onmiddellijk teruggerepen op het Hoofd van de kerk. Hij is onze Bisschop, Hij is ons Hoofd, Hij is onze Apostel, Hij is onze Voorbidder. Gemeente, dat wij er op letten! Want u kunt een kerk zoeken net zo heilig en zuiver als u wilt, maar u moet er goed aan denken dat geen enkele kerkvorm in staat is het geheim der Godzaligheid te bewaren zonder het Hoofd. U kunt een kerk van uitverkorenen zoeken naar uw smaak. U kunt menen dat het daar en daar de meest geborgen vorm is. Maar het is niet zo. De kerk is alléén veilig in haar Hoofd! Van daaruit wordt zij geleid. En dat betekent ook dat wij met zijn allen alleen maar lege briefjes hebben in te vullen. En alleen maar hebben te vragen: 'Wat wilt Gij dat ik doen zal'? Want als dat levensecht is, uit uw en mijn hart, dat Christus is het Hoofd der kerk, dan betekent dat dat *Hij* het voor het zeggen heeft, Hij Zijn scepter zwaait. En dat Hij ons regeert door Zijn Woord. We hebben het met Pinksteren gezien: vol van de Geest. Dat wil zeggen: vol van Christus, vol van God, ook vol van de Heilige Schrift. Want een kerk die dichtbij haar Hoofd leeft, die leeft ook zo dichtbij de Schrift. En dat kunnen we elkaar nooit genoeg inscherpen.

En nu staat hier: 'dat door Hem, door Christus, de Vader alle dingen regeert'. De Vader doet geen troonsafstand. Want de Zoon doet nooit iets in concurrentie met de Vader. Er is niet de minste vorm van tegenwerking of concurrentie. Hoe zou het ooit bestaan? De Heere Jezus zegt: 'Het is Mijn spijs, Mijn eten en Mijn drinken, om de wil van de Vader te doen'. Máár de Vader delegeert alle dingen aan de Zoon en regeert door middel van Hem. Dat wil zeggen: Christus is na de hemelvaart de Uitvoerder van het goddelijk raadsplan, van het goddelijk welbehagen, waarin de Vader voluit meegaat, maar Christus benoemt. Zodat Hij kan zeggen: 'Mij is gegeven alle macht in de hemel en op de aarde'. Dat wil zeggen: niets is aan die macht onttrokken: geen troongeesten, geen dienaren, geen geestelijke boosheden in de lucht, alle macht der hel, alle listen en omtrekkende bewegingen van de satan. Zo regeert Hij alle dingen, door Woord en door Zijn Geest. Wat een wondere Koning, en wat een wonderlijk volk, want deze Koning maakt vijanden tot vrienden! U ook al? Dat u zeggen moet: ja, Hij heeft de vijandschap bij mij overwonnen. Hij maakt onwilligen gewillig. Mensen die in de duisternis lopen en de weg niet weten, wijst Hij de weg. En van daaruit regeert Hij heel de wereld. Want de Heere Jezus wordt ook genoemd de Overste van de koningen der aarde. Of ze daar erg in hebben of niet, is vers twee, maar vers één is dat het zo is! De Overste van de koningen der aarde. Want wat is dat voor een regering in de wereld? Daar kan ik niet zo breed op ingaan, maar het zou op een gemeenteavond weleens passen. Om al die theorieën na te gaan over dat koningschap van Christus op de brede terreinen van het leven, waarin we helaas in veel sectoren van kerken de Christus, de Hogepriester zijn kwijtgeraakt.

Kijk gemeente, laat ik het zo moge zeggen, dat heel de wereld ligt in Zijn hand. En in die wereldregering heeft Hij als centrum op het oog Zijn kerk, op de nieuwe hemel en de nieuwe aarde. Die heeft Hij op het oog. En daar doet Hij alles aan meewerken. Op een voor ons ondoorzichtbare wijze. Want als een jongen of meisje mij vraagt: hoe regeert Christus Zijn kerk? Dan kunnen wij zeggen: door het *kruis*! Even raadselachtig, even onbegrijpelijk, maar wel in het kruis. Wij zijn niet de jubilerenden in het gestoelte der ere gezet. Wij zijn niet de mensen voor wie de wereld de hoed afneemt, in tegendeel, aan wie zij de voeten afveegt, als het goed is. U hoeft er niet naar te solliciteren, maar wanneer het vanuit Hem is, Hij regeert zo. Pascal heeft het een keer zo gezegd: 'Christus is de strijd te boven, maar in Zijn lichaam, dat is in Zijn kinderen, is Hij elke dag nog in doodsnood'. Wordt Hij elke dag als het ware nog gekruisigd. Wordt Hij elke dag nog overgeven in de dood. Wordt Hij onder alle lasten en noden en bezwaren begraven. Dat is een diep woord. Inderdaad, in het geloof zijn we meer dan overwinnaars, maar dan in het geloof. En wat zie je ervan? Een bloedspoor in de geschiedenis vanwege de vervolging of de verharde korsten in het kerkzijn vanwege de verstening. Het is een wonder dat die kerk er nog is! En dat God, op een voor ons ondoorzichtbare wijze, die kerkgeschiedenis schrijft. Soms door veel bloed, tranen en lijden en vervolging heen. Maar God trekt het spoor, dat is een zaak van het geloof. En daarom heeft Christus al die stamhoofden, die zo verschrikkelijk vijandig kunnen zijn tegenover de pioniers in de zending, en daarom heeft Christus al die presidenten en al die machthebbers in Zijn hand, wanneer Hij een deur voor het Evangelie wil openen. En dat is de weg van de zending. Von Zinzendorf, de grote zendingsman, heeft keer gezegd: 'Mission ist passion'. Zending is lijden, met een lange ij. En daar heeft Zinzendorf gelijk in. Hoe kwam het Evangelie in Nederland? Doordat wij Bonifatius bij Dokkum vermoordden: wat wil die man? Hoe kwam het Evangelie in Torajaland? Doordat zij zendeling Van de Loosdrecht vermoordden. Maar zijn moordenaar kwam later tot bekering. Kijk, zo overwint Christus nu. Hij waagt er alles aan. Vlees en bloed en alles. Maar Hij trekt Zijn spoor door op een wonderlijke, aanbiddenswaardige wijze. Wat weten wij eigenlijk? Hoe minder wij weten, hoe meer wij Hem bewonderen.

En als wij in de tweede plaats vragen: 'wat nuttigheid brengt ons deze heerlijkheid van ons Hoofd Christus?', dan komen wij vooral aan het binnenwerk van de Heilige Geest. Want die Heilige Geest zegt Jezus: 'Die zal het uit het Mijne nemen, en het u verkondigen'. Hoor maar: eerstelijk. Ten eerste dus dat Hij door Zijn Heilige Geest in ons, Zijn lidmaten de hemelse gaven uitgiet. Het is net alsof u het ziet gebeuren. Hij giet Zijn hemelse gaven uit. Daarna dat wij ons met Zijn macht tegen alle vijanden beschermt en bewaart. Dat wil dus zeggen, zoals wij al zagen in het staan van Christus, dat Hij niet werkeloos is, maar dat Hij voortdurend doorgaat en dat Hij die Heilige Geest in ons uitstort met Zijn gaven, om ons soms een voorsmaak te geven op de eeuwige zaligheid. Dat geeft de Heere als het nodig is. Maar in het bijzonder om ons te bewerktuigen in de strijd en de worsteling in het leven. Want de Heere kweekt op deze aarde geen renteniers, maar mensen die midden in het bruisende leven staan en zondags gehavend en verfromfaaid, gekreukeld en leeg, akelig en naar, naar de gemeentesamenkomsten komen en zeggen: o God, is er niet een druppel voor mij bij? Dat kan ook thuis, God zij gedankt, en in de samensprekingen. Gebeurt dat ook? Ja, in de Schriftlezingen, en niet te vergeten in de gebeden.

Gemeente, om ons te bewerktuigen heeft God Zijn Heilige Geest uitgestort, toen Christus verhoogd was. Want wat baat ons de verhoging van Christus aan de rechterhand van de Vader, als wij geen deel aan Hem hebben? Als Zijn gerechtigheid, genade, genoegdoening niet in ons uitgewerkt wordt; in ons Zijn lidmaten uitgiet. De catechismus is diep bevindelijk. Bevindelijk is niet dat dingen op een rijtje worden gezet, maar dat soms in één korte, stoere, diep mystieke zin, de verborgen gemeenschap met Christus wordt geraakt en wordt duidelijk open gelegd. Want deze lidmaten, of een nog ouder woord: ledematen (dat gebruiken wij niet meer, het is een ouderwetse woord voor lidmaten) duidt precies aan een deel van het lichaam. Deze lidmaten zijn niet mensen die van daar de geboorte uit opstaan, maar die erop *gebracht* zijn. Wij worden overgebracht in Christus! Wij lopen allemaal de verkeerde kant op. Wij lopen allemaal van God af. Maar wat een wonder wanneer wij in die van God vervreemde staat worden stil gezet! Wanneer daar niet aléén de aanrading, het welmenend aanbod der genade komt, maar wanneer we niet verder kunnen. Er zijn hier mensen die het erg moeilijk hebben, maar als het er op aankomt, dan rapen ze alles weer bij elkaar en lopen ze verder. Maar gemeente, als u nu eens niet verder kunt. Dat Hij ons stilhoudt en zegt: Ik heb een Woord Gods aan jou! Dat is het woord van de bevrijding uit je boeien, veroordeeld tot in het diepst van je ziel.

Daartoe is Christus verhoogd. Om Israël te geven bekeren en vergeving van zonden. Dat wil dus zeggen dat het Evangelie van boven komt, altijd opnieuw. Dat de Heilige Geest van boven komt, altijd opnieuw. En dan dient ook direct de vraag gesteld te worden tot zelfbeproeving: deel ik ook in die gave, die Geest? Maar ook die gaven - meervoud - van de Heilige Geest? Want het is toch een zaak van zelfbeproeving of we in het geloof zijn. Niet of wij vruchten voortbrengen, want dat is kort maar krachtig uitgesloten. Geen vrucht in der eeuwigheid. Maar of wij door die verborgen levensgemeenschap met de Heere Jezus ook die vruchten van de Geest ontvangen. Denk maar aan dat kostelijke van het geloof. Wat is het geloof toch een wonder geschenk! Een bijzonder groot geschenk! Denk maar aan die openende kracht van de Heilige Geest. U zit onder het Woord, en vroeger zat u aan uw oren te friemelen, of ik weet niet wat u deed, maar dat is allang voorbij. Want u werd gegrepen van binnenuit door het Woord. En ik zou haast zeggen, als u toen luisterde niet alleen met uw oren, maar ook met uw tenen, want toen werd u van toeschouwer belanghebbende. Dat is even wat! Want dan werden we erbij gezet, en ervoor gezet, dat wonder dat God de harten opent voor wat Hij door de dienst van mensen tot ons te zeggen heeft. En dat hart staat open, ook nu: 'Komt allen tot Mij, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven'.

Gemeente, dat leert ons ook de zonde haten. En in de ware gemeenschap met God en Zijn volk te leven. Christus wil dat. En daarom gaan wij zo diep onderdoor als wij de Heere Jezus horen bidden: 'Vader Ik wil dat waar Ik ben, ook die bij Mij zijn, die Gij Mij gegeven hebt. Opdat zij Mijn heerlijkheid zouden zien'. Zo staat Hij bij Zijn Vader en laat Zijn werk gelden voor God en in Zijn kerk. Dat is geen strijd, maar dat is helemaal met elkaar in overeenstemming. O dat wondere van God geleerd worden! Niemand is er te dom voor, niemand is er te knap voor. Dat verborgen van God geleerd worden, waar de Bijbel het voortdurend over heeft. 'Ze zullen Mij allen kennen, van hun kleinste tot hun grootste. En ze zullen allen van God geleerd zijn'. Dat is door die Heilige Geest. Doordat Hij dat eeuwig geldend offer van Christus, dat voor de Vader geldt, indraagt in het hart. Zodat wij er houvast aan krijgen, zodat wij er zicht op krijgen, zodat wij er werk mee krijgen. Geloofswerkzaamheden wel te verstaan. En dat het de vloer wordt waarop wij leren rusten. Daarom is er ook redding voor mensen die vastzitten. Want Hij heeft zo'n grote kracht. De duivel drijft een mens altijd in de hoek en onze boze hart nog meer: voor jou kan het niet meer, het is voor jou te laat. De Heere Jezus zegt: 'Ik heb zo'n kracht in Mij om te genezen en om te helen'. Daarmee staat Hij voor ons, want Hij weet met zondaren om te gaan, met zonde om te gaan. Wij niet, o jawel te doen, maar wanneer wij één zonde, dé zonde, de schuld, de smet, de vloek, het oordeel van onze ziel afkregen, tot voor de rechterstoel van Christus, daar weten we niets van. Dat wil Hij ons leren.

Gemeente, wat is het een Zaligmaker! Temeer, dat Hij de volle zegen van de Vader heeft. Hij heeft in Zijn gehoorzaamheid des Vader wil ontzien, al Gods welbehagen bloeit door de Middelaar in de Geest, ook in het leven van de gemeente. Dat kunnen allerlei gaven zijn, teveel om op te noemen. Ik denk bijvoorbeeld aan de zachtmoedigheid, en aan de nederigheid. Want wij zijn van die kleine nijdassen soms. Als iemand ons een steen naar ons hoofd gooit, dan willen wij graag een grotere steen teruggooien. Maar om nu de minste te zijn en de onderste weg te gaan. We zijn er niks te groot voor, want we hebben geen aanzien, om de onderste weg te gaan. Mensen in de gemeente elkaar om strijd gaan dienen. Geen prestigekwesties maken, wat hebben we voor prestige? Die van genade leeft, die *lééft* van genade! De nederigheid, ook de vriendelijkheid, de mededeelzaamheid, zeer concreet. De zachtmoedigheid en al wat Paulus als vrucht van de Geest opnoemt. De Heere Jezus zegt: 'Indien Gij in Mij blijft, en Mijn woorden in u blijven, zo wat gij van de Vader begeert, het zal u geschieden'. Ook de gaven van de blijdschap en de vreugde. Want ach, wat een stoorzenders. Wat wordt Gods werk ook in ons telkens verduisterd door de zonde. Wat een stoorzenders zijn er niet van binnenuit en van buitenaf. Wat zijn de dagen van de duisternis velen. Dat ligt niet aan God, dat ligt aan ons. Want er staat hier dat Hij aan ons, Zijn lidmaten, Zijn gaven uitgiet. Dat is maar niet een druppeltje laten vallen, dat is al eeuwig groot, maar uitgieten. Als dat niet gebeurt, dan zitten de kanalen verstopt. En als kanalen verstopt zitten, dan gaan mensen wel terdege zoeken waar het zit. In het gewone leven al. En zo is het in gemeentelven ook, dat wij ons voor God neerwerpen en zeggen: o God, dat ik nooit een ander in de weg sta. Dat ik niet een verstopt kanaal ben voor mijn vrouw, voor mijn man, voor mijn kind, voor mijn vader, voor mijn moeder. In ons Zijn lidmaten, Zijn hemelse gaven uitgiet. Wat is dat een strijd! Maar wat is Hij ook de Machtige om die Geest, voortdurend te laten indruppelen, om die Geest te laten invloeien! Wat onderhoudt Hij Zijn kerk. En wat is Hij van de morgen tot de avond bezig, om haar in het een grootst geweld ook te bewaren.

Gemeente, dat is het laatste dat Hij ons met Zijn macht tegen alle vijanden beschut en bewaart. De veiligheid van de kerk ligt niet in haar organisatie, hoe noodzakelijk die ook is. De veiligheid van de kerk ligt niet in het getal, hoe belangrijk dat kan zijn. De veiligheid van de kerk ligt niet in haar financiële draagkracht, hoe noodzakelijk dat ook is. Maar de veiligheid van de kerk ligt in haar *Hoofd!* Dat Hij ons met Zijn macht tegen alle vijanden beschut en bewaart. Daarom beginnen we elke dienst met de woorden: 'Onze hulp is in de Naam des Heeren Die hemel en aarde gemaakt heeft'. En rondom Jeruzalem zijn bergen, zo is de Heere om Zijn volk. Tegen alle vijanden, en dat zijn er wat. Die zielenmoordenaar, dat eigen goddeloze en hoogmoedige ik, al die vijanden. Hij handhaaft Zijn goddelijk recht. Hij handhaaft ook van de Vader gedelegeerd, dat genade genade is. En dat Zijn recht overeind blijft staan in de genade.

Hij bewaart de gemeente als ze bijna tot een puinhoop is vervallen, dat ze niet helemaal ten onder zou gaan, tegen de valse leer. De vervalsing in het Evangelie. Er is geen enkele kerk die daarvoor van huis uit gevrijwaard is, de zuiverste inclusief niet. Niet één! Alle kerken hebben in zich de mogelijkheid een valse kerk te worden, allen. Dat is om onze hoofden eraf te slaan. Want wij lopen altijd nogal hoog weg met het onze. En we zeggen: Heere bewaar mij bij Uw Woord en bij Uw waarheid. Bewaar de gemeente erbij en brengt de kerk terug, breng de gemeente terug. Hij strijdt tegen dwaalleer en geeft een onderscheidingsvermogen van binnenuit, door de zalving van de Heilige Geest. En dan gaan we niet een stelletje merktekenen zoeken die niet Bijbels zijn, of helemaal ondergeschikt zijn, maar dan zijn we dat op de centrale zaken.

Van de apostelen staat geschreven dat zij volhardden in de leer, dat is het onderwijs. In het gebed. In de breking des broods, dat kan het avondmaal zijn. In de gemeenschap, de koinonia. Wonderbaarlijke gemeenschap. Dat is de taak van de kerk, volhardden in het onderwijs, in de leer, in de gebeden, de sacramenten, in de gemeenschap. En al die het u anders vertelt, die haalt dat niet uit het Woord Gods, maar uit zijn eigen bolletje! Dat heeft de Heilige Geest ons geleerd. En daarom, van daaruit worden wij vermaand, om de goede strijd van het geloof te strijden en te grijpen naar het eeuwige leven. Want daarin triomfeert de Koning van de kerk. Dat Hij welhaast, dat wil zeggen: het zit er dik in, over al Zijn vijanden zal triomferen. Wat is dat een almachtige bewaking! Bij God bewaard, in God bewaard, door God bewaard! Want dag en nacht is de satan bezig om de kanalen, bij u en bij mij, als ze er door Gods Geest gegraven zijn, te verstoppen. Dag en nacht! Dag en nacht is hij bezig huwelijken en gezinnen te verwoesten. Dag en nacht is hij bezig om de jeugd te verdoven. Dag en nacht is hij bezig om de praktijk der godzaligheid te vernietigen.

Gemeente, dat er nog een kerk en een gemeente is, ligt waarlijk niet aan u of mij! Maar aan de bewarende hand Gods! Zullen we Hem daar samen om prijzen? U hebt misschien wel wat over kerkgeschiedenis gelezen. En als u klaar was, dan zei u: God dank, er is nog een kerk! En dat ligt waarlijk niet aan ons, maar dat ligt wel aan Hem. Zie, dan hebben wij ook te strijden tegen alles wat ons aftrekt. En nu bezweert Hij dat te doen door Zijn machtige arm. Beschutten, bij die verworven verlossing bewaren. Want het is maar een schril hoopje. 'Vrees niet', staat er, 'gij klein kuddeke, het is des Vaders welbehagen ulieden het Koninkrijk te geven'. Dan zijn wij in God bewaard, als wij door het geloof een lidmaat van Christus zijn. Bent u dat ook? Is dat uw enige zaak in uw leven geworden? Hebt u dat geleerd van God Zelf, door Zijn Woord en Zijn Geest, op de wijze die Hem behaagt, maar zo dat het u toch niet onduidelijk was. Wat is er dan een veiligheid, en een bewaking, ook wanneer al de problemen en vragen van kerk en wereld op je aankomen, dat je zegt: wat moet er van terecht komen. 'Zijn machtig arm beschermt de vromen'. Hij bewaart Zijn kerk. Gelukkig dat volk, ook in onze gemeente, dat God vreest. Wat de Heere Jezus heeft gezegd: 'dat de poorten der hel Zijn gemeente niet zullen overweldigen'. En dat ze niet verloren zullen gaan in der eeuwigheid, omdat Hij daar met Zichzelf, in Zijn zitten en Zijn staan, in Zijn bidden en Zijn danken, borg voor staat. Dat heel Zijn kerk thuis zal komen!

Amen

G. Boer